

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kong Harald og Ansgar. Rim-Blade af Danmarks Kirke-Bog til Jubel-Aaret

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 3. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1826_436A-txt-shoot-idm464.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Der Isen brød op i lune Vaar,
Og Lyngen at lysne begyndte,
Da blev der Rykind paa Jælling-Gaard,
Og flux vi paa Veien os skyndte:
Vi reed over Land til Dorstad-Havn,
Der sadled vi gyngende Heste,
Der toned vi Flag i Fremmer-Stavn,
Og løste med Æren vort Fæste!
Saa droge vi op de hvide Seil,
Mens Aarerne lagdes om Borde,
Det kiendtes alt paa vort Agter-Speil,
Med Rhinen vel dyste vi turde!
Vi skaadede grandt, hvor vi kom frem,
De Borge, de Bjerge, de Ranker,
Vi landede lunt ved Engelhjem,
Dog videre foer vore Tanker!
Da Keiseren saae vor Herre-Færd,
Han stod udi Høielofts Svale,
Til *Matfried*, sin Drost, som stod ham nær,
Begyndte den Herre at tale:
Far ned, sagde han, og gjør din Flid,
Lad springe de vrinskende Heste!
4Siig Daner God-Dag, og før dem hid,
Med Æren vor Høihed at giæste!
Saa strøge vi Seil, og sprang fra Bord,
Sad op paa de sadlede Heste,
Og rede med Bram, som Folk fra Nord,
Saa høvisk, jeg meen, som de Bedste!
Til Keiserens Slot vi kom da bradt,
Hun er, sagde vi, af de Prude,
I Reisning saa høi, om Hage glat,
Som Jomfru er sjelden herude!
Det sande vi maae, at Jælling-Gaard,
Om hun skulde her have Stade,
Vel tykdes kun prud til Kiør og Faar,
Og kaldtes god Stald og god Lade!
Ja, sagde min Skjald, den Sag er reen,
Mig Dværgen i Hug maa vel rinde,
For Svegder han kvad: gak ind i Steen,
Om Odæn du ønsker at finde!
Tie kvær, sagde jeg, med gammel Snak,
Hun her har ei Sted eller Giænge,
Ei frygte vi meer det Afguds-Pak,
Som vi have dyrket for længe!
De Dreng, der gloe som Sølv og Guld,
Uvittig til Dværge du maaler,
Thi Solen fuldklar nu skinn paa Muld,
Lys-Alferne lege med Straaler!
Ad Trapperne op, i Hald vi treen,
Som det kunde været en Svale,
Os klang under Fod den Marmel-Steen,
Og mæled om Høielofts-Sale!
5Os tykdes et Fjeld for Øie staae,
Af Jetter udhulet til Stue,
Hvor Strimer af Guld og Sølv mon gaae,
Og Aasene mødes i Bue!
Hun havde dog Lys, skiøndt hun var tæt,
Besynderligt er det at sige,
Hvo ikke i Sal end saae sig mæt,
I Gaarden han kunde udkige!
Mig lystede meer at see paa Væg
De Sparlagen favre og bolde ,
Der skinned vel Sværd med Odd og Egg,
Guld-Hjelme og blinkende Skjolde;
Men Meget derhos, jeg aldrig saae,
Det *Matfried* mig vilde udtyde,

Jeg kunde vel Alt ei ret forstaae,
Med Gammen paa Talen dog lyde.
Der Kongen jeg saae af Persen-Land,
Det ligger i Øster-Leden,
Af Drotter ei Een holdt for ham Stand,
Med Kronen saa kiøbde de Freden;
En Dronning dog sad fuldhøit i Nord,
En Dronning for Skjold-Møer klare,
For hende fuldbleg han sank til Jord,
Den Drot, med saa fager en Skare!
Han først hendes Søn bedrog med Viin,
Han dyrt maatte Gildet betale,
I Hjertet han skar den Dronning fiin,
Sin Harme hun vilde nu svale:
Hun fyldte et Kar med Mande-Blod,
Til Hovedet blegte af sin Fiende,
6Hun sagde, her nyd for Tørst Du Bod!
Saa skiænkes dig Viin af en Kvinde.
Paa Sinde mig faldt ei noget Savn,
Som det om Kong *Cyrus* hin bolde,
Hver mærke deraf, med Heltens Navn,
Hvad Hovmod i Høihed mon volde!
Om Konger i Flok, fra Øst og Vest,
Da hørde jeg Sagnene mange;
Trods Matfried, jeg troer, de mindtes bedst,
Naar rimes de kunde til Sange,
Som hjemme hos os det før var Sædd,
Med Sæger om Aser og Jetter,
Om *Frode* , og *Rolv* , den Helt urædd,
Som Dannemænd aldrig forgiætter!
Dog mærked jeg mig det Matfrieds Ord:
Det kommer ei let ud af Lave,
Som ristes i Bog alt paa en Snor,
Der kan man til Grunden sig stave;
Saa følger der Konst med Christendom,
Og Vidskab i talrige Maader,
Der er ingen Vei, jo gaaer til Rom,
Der giættes de mørkeste Gaader!